

בפסוק אחר רפאים בל יקמו.
ואלו הם שמתרפים מדברי תורה
לעבודה זרה, שנותנים לעובדי
כוכבים ומזלות את מונם
להתגבר בהם, ומרפים ידיהם
מאלו שעוסקים בתורה לשמה
לעשות חסד עמהם. אלו לא
יקומו, והארץ מפילה אותם,
כאשה מעברת שמפילה נפלים,
וזהו וארץ רפאים תפיל. שהנפל
אינו בר קיימא, וזהו שלא כלו לו
חדשיו, שהם תשעה ירחי
המעברת. מי המעברת?

אלא זו תורה, והיא השכינה,
אותו הילד שנולד ממנה בתורה,
בחדש הראשון מאלו שנאמר
בהם אין בן דוד בא עד שתתפשט
מלכות הרשעה תשעה חדשים
על ישראל. בחדש הראשון הוא
משיח א"ן. ובחדש השני עושה
אותו יש מאין, בספירה השניה
שנאמר בה והחכמה מאין
תמצא. בחדש השלישי מוסיף בו
בינה, וזה ונחה עליו רוח ה' רוח
חכמה ובינה. ומשום זה פרשה
בעלי המשנה, איזהו חכם?
המבין דבר מתוך דבר. שקדם
שפא לעולם מלמדים אותו
חכמה ובינה. בחדש הרביעי
גומל עמו חסד, שמכניס לו
פרנסה מטבור אמו. בחדש
החמישי נותן בו תקף של גבורה
להתגבר על יצר הרע מצד של
סמא"ל שלא ישלט עליו בבטן
אמו לעשות אותו נפל להרג
המשיח.

בחדש השביעי נותן בו דעת וכת
ויפי של פנים. בחדש השביעי
והשמיני נותן בו רוח הקדש מצד
של נצח והוד, שהם שני נביאי
אמת. ומשום זה נתנבא רוח
הקדש עליו, (ירמיה א) בטרם אצרך
בבטן ידעתיה ובטרם תצא מרחם
וגו'. מצד הצדיק נותן לו אות

בהון בקרא אחרא, (ישעיה כו יד) רפאים בל יקמו.
ואלו אנני דמתרפין מפתגמי אורייתא לעבודה
זרה, דייהבי לעובדי פוכבים ומזלות
ממונא דילהון, לאתגברא בהון וארפון ידיהון
(דף ק"ז ע"ב) מאלין דעסקין באורייתא לשמה
למעבד טיבו עמהון. אלין לא יקומו ונאפילת
לון ארעא, פאתתא עברא דמפלת נפלים, ודא
איהו וארץ רפאים תפיל. דנפל לאו איהו בר
קיימא. והאי הוא דלא פלו לו חדשיו, דאנון
תשעה ירחין דעברא מאן עברא.

אלא דא אורייתא. ואיהי שכינתא, ההוא ילד
דאתיליד מנה באורייתא, בירחא קדמאה
מאלין דאתמר בהון אין בן דוד בא עד
דתתפשט מלכות הרשעה תשעה חדשים על
ישראל. בירחא קדמאה איהו משיח א"ן.
ובירחא תנינא עביד ליה יש מאין, בספירה
תנינא דאתמר בה (איוב כח יב) והחכמה מאין
תמצא. בירחא תליתאה מוסיף ביה בינה. והאי
איהו (ישעיה יא ב) ונחה עליו רוח ה' רוח חכמה
ובינה. ובגין דא אוקמוה מארי מתניתין איזהו
חכם המבין דבר מתוך דבר. דקדם דאתא
לעלמא אולפין ליה חכמתא ובינה. בירחא
רביעאה גמיל עמיה חסד, דעאיל ליה פרנסה
מטבורא דאימיה. בירחא חמישאה יהיב ביה
תקפא דגבורה לאתגברא על יצר הרע דהוא
מסטרא דסמאל, דלא שליט (ישלום) עלה בבטן
אמיה למעבד ליה נפל לקטלא משיחא.

בירחא שביעאה יהיב ביה דעתא וכת ושפירו
דאנפוי. בירחא שביעאה ותמינאה
יהיב ביה רוחא דקודשא מסטרא דנצח והוד,
דאנון תרי נביאי קשוט. ובגין דא נתנבא רוחא
דקדשא עליה (ירמיה א ה) בטרם אצרך בבטן
ידעתיה ובטרם תצא מרחם וגו'. מסטרא

ומופת בחדש התשיעי שנולד מהול, ואותו התינוק הוא העשירי מצד המלכות, הוא הטפה העשירית, ומשום זה זכה לתשע הדרגות הללו.

קמו בעלי המשנה ואמרו, רועה הנאמן, טלו האבן שלך אליך, שאתה הוא שנאמר עליך (שמות ה) ותרא אתו פי טוב הוא. ופרשוה בעלי המשנה, מה זה פי טוב? שנולד מהול. ואתה הוא כלול בתשעה החדשים הללו, ומצד העבור שלך, המלכות הקדושה נאמר בה (דברים לג) ויהי בישרון מלך. וזו האבן, טפה קדושה כלולה מעשרה. אתה הוא הדרע שנמשכת ממנה, וברך תלויה הגאולה, ועליך עתיד להבנות בנין ועליך תקום. טל אותה אליך. אמר להם, אינכם יכולים להנצל. אם נצלתם מאבן אחת, אני אזרק לכם שש, שנאמר בהם ברא"ש ש"ת. נטל המקלע כמו מקדם.

פתח ואמר זרקא מקף שופר הולך סגולתא. שלש אבנים עליונות הן סגולתא. שלש טפות עליונות שנאמר בהן (איוב לג) הן כל אלה יפעל אל פעמים שלוש עם גבר. ושלש טפות תחתונות כנגדם סגול, עליהן נאמר (מיכה ו) שמעו הרים את ריב ה'. מי ההרים? אלא הנה שלש אבנים עליונות אצלכם, שהן סגולתא. ולמי מפם? לרבי ורבי ורבי של הישיבה העליונה, שכנגדכם היו כל רב מבבל, ורבי מארץ ישראל, ורבי משאר הארצות.

שמעו שלאותיות ריב וקטטה ומחלקת בהלכה למעלה, ורבי ורבי ורבי מחלקת וריב וקטטה בהלכה שלהם למטה. ואין בכם שיהיה ריב וקטטה ומחלקת בשביל השכינה לקדוש ברוך הוא לדחק אותו בכמה קשיות עד שיוציא אותו מן הגלות.

דצדיק יהיב ליה אות ומופת. בירחא תשיעאה דנולד מהול, וזההוא נוקא איהו עשיראה מסטרא דמלכות, איהו טפה עשיראה. ובגין דא זכה לתשעה דרגין אלין. קמו מארי מתניתין ואמרו, רעיא מהימנא טול אבנא דילך לגבך, דאנת הוא דאתמר עלך (שמות ב ב) ותרא אתו פי טוב הוא. ואוקמוה מארי מתניתין מאי פי טוב, דאתיליד מהול. ואנת הוא כליל מתשעה ירחין אלין, ומסטרא דעבורא דילך, מלכות קדישא אתמר בך (דברים לג ה) ויהי בישרון מלך. והאי אבנא טפה קדישא כלילא מעשרה. אנת הוא זרע דאתמשכא מנה. וברך תליא פרקנה, ועלך עתיד לאתבנאה בנינא ועלך תקום, טל לה לגבך. אמר לון לית אתון יכלין לאשתזבא. אי אשתזבתון מאבנא חדא. אנא זריק לכון שית, דאתמר בהון ברא"ש ש"ת, נטל קרטא כמלקדמין.

פתח ואמר זרקא מקף שופר הולך סגולתא תלת אבנין עלאין אנון סגולתא. תלת טפין עלאין דאתמר בהון (איוב לג כט) הן כל אלה יפעל אל פעמים שלוש עם גבר. ותלת טפין תתאין לקבליהו סגול עליהו אתמר שמעו הרים את ריב ה' (מיכה ו ב). מאן הרים. אלא הא תלת אבנין עלאין לגביכו, דאנון סגולתא. ולמאן מנייהו לרבי ורבי ורבי דמתיתבא עלאה. דלקבליכו הוו כל רב מבבל. ורבי מארעא דישראל. ורבי משאר ארעין.

שמעו דאתון ריב וקטטה ומחלקת בהלכה לעלא. ורבי ורבי ורבי מחלקת וריב וקטטה בהלכה דילהון לתתא. ולית בכו דיהא ריב וקטטה ומחלקת בגין שכינתא, לגבי קודשא בריך הוא לדחקא ליה בכמה קושין עד דיפיק ליה מן גלותא.

והאתנים - אלו התנאים של המשנה של הישיבה שלמטה. הנה שלש אבנים אצלכם, שהם סגול. שש הנקודות הללו הם ששה סדרי משנה, וכל נקודה היא עשר, ועולים לס' מסכתות, שעליהם אמר שלמה (שיר השירים ו) ששים המה מלכות. ויש לו כמה בתולות אחריה רעותיה של הלכות פסוקות שנאמר בהן (שם) ועלמות אין מספר. והשכינה היא פתח על כלם.

התג של ורקא, עליו נאמר (משלי לא) רבות בנות עשו חיל ואת עלית על כלנה. והיא ריב וקטטה ומחלקת וקשיה לקדוש ברוך הוא בשביל ישראל אחיכם. ומורי המשנה שמשפדלים בתורה בכל יום ולילה בגלות, היא ריב בשבילם שיוציא אותם, ואין מי שיהיה ריב וקטטה ומחלקת לקדוש ברוך הוא בשבילו בגלות.

קם זקן אחד מביניהם ואמר, רועה הנאמן, כמה חזקות האבנים שזרקת, שהודעו בעלי הישיבה שלמעלה ומטה, ואפלו המלאכים העליונים, שהם סומכים את שש מדרגות הכסא, והכסא הודעו. אבל הרי איתן מושבך אליך, שהיא השביעית, השמר ממנה, שהרי האבן שזרקת הרי היא אצלך, שהיא פתח על כלם. ושים בסלע קנה, ושש אחרים אצלך, משום שהוא אמר (יחזקאל לו) לא למענכם אני עשה. הרי שש אצלך. כי אם לשם קדשי. הרי השביעית אצלך. ולא עוד, אלא אתה הוא שנאמר בך ויך את הסלע, ושים בסלע, שהנחש קנה לכפר עונך.

הקדוש ברוך הוא צוה אתכם ודברתם אל הסלע, ואתם לא עשיתם כף. שאם עשיתם מאמרו

והאתנים, אלין תנאים דמתניתין דמתיבתא דלתתא. הא תלת אבנין לגביכו, דאנון סגול. דשית נקודין אלין, אנון שית סדרי מתניתין. וכל נקודה איה עשר. וסלקין לששים מסכתות, דעליהו אמר שלמה (שיר השירים ו) ששים המה מלכות. ואית ליה כמה (תהלים מח טו) בתולות אחריה רעותיה דהלכות פסוקות דאתמר בהון (שה"ש ו ח) ועלמות אין מספר. ושכינתא איהי תגא על כלהו.

תגא דזרקא עליה אתמר (משלי לא כט) רבות בנות עשו חיל ואת עלית על כלנה. ואיהי ריב וקטטה ומחלקת וקושיא לקודשא בריך הוא בגין ישראל אחיכון. ומארי מתניתין דמשפדלין באורייתא בכל יומא וליליא בגלותא, איהי ריב בגיניהו דיפוק לון. ולית מאן דיהא ריב וקטטה ומחלקת לקודשא בריך הוא בגיניה בגלותא.

קם סבא חדא מביניהו ואמר, רעיא מהימנא כמה תקיפיין אבנין דזריקת. דאזדעזעו מארי מתיבתא דלעלא ותתא, ואפלו מלאכין עלאין דאנון סמכין שית דרגין דפורסטיא ופורסטיא אזדעזעת. אבל הא (במדבר כד כא) איתן מושבך לגבך דאיהי שביעאה אסתמר מנה, דהא אבנא דזריקת הא איהי לגבך דאיהי תגא על כלהו. ושים בסלע קנה, ושית אחרנין לגבך בגין דאיהו אמר (יחזקאל לו כב) לא למענכם אני עשה. הא שית לגבך כי אם לשם קדשי, הא שביעאה לגבך, ולא עוד, אלא דאנת הוא דאתמר בך (במדבר כ יא) ויך את הסלע ושים בסלע, דחויא קנה לכפר עונך.

קודשא בריך הוא מני לכו (שם פסוק ז) ודברתם אל הסלע, ואתון לא עבדתון הכי. דאי עבדתון מימריה בדבורא, הוו אולפיין